

ВИРАЖЕННЯ ОЦІНОЧНОСТІ У НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Чепелюк А.Д., *ст. викладач.*,
Бадовська І., *студ. ПР-42*

Для дослідження оціночності у німецькому мовознавстві характерні:

- досить довга стадія розглядання стійких словосполучень, слів, що мають емоційно-оціночну забарвленість, незведення їх у певну структуровану систему,
- відсутність стійких теоретичних принципів інвентаризації одиниць,
- слабка розробка питань теорії оціночності.

Категорія оцінки – категорія прагматична, яка реалізується у двох основних варіантах – «добре» й «погано» або може бути представлена як категорія відношення схвалення / несхвалення. Оціночність у сучасній німецькій мові має своє відображення на усіх рівнях.

Засоби реалізації оціночності в реченні діляться на три типи: лексичні, граматичні, інтонаційні.

Оціночне значення виражається особливо чітко, коли змінюється позиція яких-небудь фіксованих компонентів у реченні. В німецькій мові фіксовані позиції мають предикатив, інфінітив і прямий додаток. Одним із засобів активізації мовної експресії є розчленування реченні на декілька інтонаційно оформлених фраз.

Невербальні засоби вираження оціночності відіграють допоміжну а іноді й головну роль у комунікації. Оцінка проявляється не лише у вигляді відносин суб'єкта й об'єкта діяльності у його позитивному чи негативному трактуванні. Вона мотивована також конкретною системою, у якій здійснюється дійство, так званим інформаційно-ціннісним контекстом.

Основна складність аналізу естетичних оцінок у творах полягає у тому, що тут ми маємо справу не з окремими загальними оцінками, а безмежною кількістю індивідуалізованих переживань вищого ступеня. Лише невелика частина з них має вживану назву, велика частина являється анонімною, лишається недосяжною для словесного вираження, і навіть уже створені найменування відрізняються невизначеністю і розпливчастістю.